

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Praedicantes in Polonia regem suum criminantur, nihili eorum calumnias
facientem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Unita Gallia ad mare illud sita, Hispaniarum Regi tradere, Belgio compensationis loco accepto: sicque totum mare Mediterraneum in Hispaniarum regis potestate futurum fuisse. Hugonotis & Lutheranis ipsorum confederatis excisis, certum esse, Papam, Imperatorem, aliosque Reges & Principes Christianos coniunctis viribus Turcarum Imperium aggressuros. Utilem etiam ad id Turcarum Imperatori Hugonotarum fore confederationem, ut quancumque libuerit, pacem cum Romanorum rege factam sub honesto pratextu possit rumpere: tumque ipsos Germania quietem perturbaturos, ac viros facile distracturos. Si in rem Imperatoris id fore videatur.

At Bassa non sine risu & ludibrio ad hac excepta, per interpretem respondit: iam videre se, à Gallia regem legatum vel Oratorem qui negocia ipsius tractaret, sed proditorem missum. Hugonotarum multo viliorum esse conditionem, quam ut cum totius orbis terrarum potentissimo Principe communi federi adscribantur. Tuto illi fidem haberi non posse, qui in suum ipsorum regem perfidiosi & proditores: Othomanorum consuetudinem esse cum Regibus & Principibus, non cum mancipiis & perfidis res rationesque contrahere, nec proditoris & perfide, sed bello aperto rem gerere. Domino suo facile esse, quancumque velit, Hugonostas illos ad officium reducere, nisi victoriam de proditoribus & rebellibus partem sibi honorificam exissimaret. Atque hac quidem sum omni populo Constantinopolitano in ore tum fuerit, cum magna Turcarum & Bassa in primis laude, Gallorum leuitatem plerisque vituperantibus.

Hæc ille, quibus capiti huic finem imponam. Interea vos qui Christiani Reformati audite vultis, ne post hac quæso, Turcas Papistis copulate, neve Mahumetistas Romanos nos appellate: sic enim efficietis, ut neque nos, qui Catholici tumus & dicimur, vestram religionem cum Mahumetana comparemus. Mahumetana enim hæresis inter Christianos è Monachi cerebro nata, vti & vestra, & armis se hæctenus tutata, vti & vestra, Christianæ Reipublicæ tantum non ruinam & exitium attulit, vti & vestra. Quod si omnes Tragædiæ ab utroque exercitæ Actus in scenam produceret vellem, verendum mihi esset, ne lectoris animum & tam crudelium spectaculorum immanitate defatigarem, & à præcepto longius discederem. Quare ad semitam redeamus, Oppilato ore eorum qui ad semitam instituta n. sedentes Caluinis suis hoc se esse demonstrant, quod de alijs mentiri non crebescunt.

DE SEDITIOSIS PRÆDICANTium in Polonia contra Regem sermonibus: De Ioanne Lasco nobili Polono: de miraculis quibusdam Eucharistiæ: & de falso Prædicantis cuiusdam miraculo.

CAPVT X.

ARGVMENTVM.

- I. Prædicantes in Polonia Regem suum criminantur, qui nihil eorum calumnias faciens, fores ad audiendum aperuit.
- II. De Ioanne Lasco nobili Polono, Caluinistarum antesignano.
- III. Miraculum circa Eucharistiam in Polonia factum.
- IV. Falsa Polychronij cuiusdam Prædicantis miracula.

QUOT quamque diuersæ in Poloniam sectæ irreperierint, ex ijs quæ superius dicta sunt, patet. Causam vero nonnulli regis Sigismundi Augusti facilitati & dissimulationi, aut forte etiam hypocrisis adscribunt. Vulgarum est, sed verissimum illud:

*Principis obsta: sero medicina paratur
Quum mala per longas inualuere moras.*

Neque enim Regem latebat, noui Euangelij Prædicantes in conuentu Petriconienfi Anno M. D. LXIV, habito, aperte dicere ausos. Nullum se habere aut agnoscere regem nisi Iesum Christum, illum spiritus pro salute hominum coronatum regem. Stancarus in Præfatione libri cuiusdam aperte præ se fert, si rex in eam quam desiderent reformationem consentire nolit. Nobilitatem nihilominus penes quam arma sint & regni vires, Sathana imperio valedicturam, & Christi regno se adiuncturam. Singulis mandatum à Deo esse, ut licet fremente toto Mundo, ipsi magis obediant quam hominibus. Reges nihil aliud esse quam Dei Vicarios, &c. Sic Noui illi Christiani Principibus suis superbissime insultabant; adeoque in diuersis locis multa crudeliter & furiose patrabant, ut ex ijs quæ Petrus Scarga & Rescius collegerunt patet: quorum hic

h̄ cretatur, Nobilem quendam hareticum ad exsatiandam rabiem suam sacerdotem quendam non procul à VVarsovia cruci affixisse. Quamvis autem regem non lateret quæ quum haretici alibi, tum præcipue Georgius Paullus in Polonia, & Volanus in Lithuania ad populum nouarum rerum studio & seditione inflammandum moliretur, nihilo tamen commotior satis habuit pro sua persona in Catholica Ecclesia permanere obedientia, interim nemini vllum religionis causa negotium faceffens, sed pacem omnibus indulgens. Sic pestilens hareticos morbus longe lateque præcepit,

*Dum medicas adhibere manus ad vulnera pastor
Abnegat, & meliora deos sedet omnia poscens.*

II. Ioannes Lascus nobilis Polonus, qui ex Anglia, vbi hæcenus delituerat, Maria regno admodum profugerat, vnus ex præcipuis fuit qui Calvinismum in Polonia profeminarunt, adductis secum Anglis quibusdam itidem fugitiuis. Huius fratrem Hieronymum à Lascos nos Anno M. D. LXXIII. vidimus, inter eos, qui vt Henricum Ducem tum Andegauensem ad Polonia capessendum regnum accesserent venerant, Legatos. Et de Ioannis quidem ab ineunte ætate bonis litteris imbuti doctrina magna erat existimatio, qua ille frater, inter tot tamque diuersas doctrinas, quæ tum à varijs auctoribus in Polonia circumferbantur, Zuinglianismum tandem velut cerebri sui commentis optime congruentem, cui adhæresceret, elegit: sed quum leges quæ acerrime in eos qui à Catholica deficientes Ecclesia ad Nouas sectas transibant, vindicabant, metueret, in Germaniam primum, deinde in Angliam profugit, vbi Eduardo puero rege, Sacramentariorum secta vigeat: quo defuncto, & Maria in regnum surrogata, Lascus vt & reliqui exules haretici proscripti sunt, qui inde Valedito suis in perfidia fratribus, duabus nauibus in Daniam traiecerunt, vbi spe fundandæ suæ Ecclesiæ frustrati, tentato etiam frustra in Saxonia inferiori siue VVandalicis ciuitatibus aditu, tandem Embdam Orientalis Frisiæ urbem primariam appulerunt. Annæ coniugis commendatione à Comite & Senatu recepti: vbi postea fluctuans hæc & diu errans Ecclesia aliquantulum conqueuit, immo altas egit radices. Lascus inde patriæ visendæ desiderio, in Poloniam redijt, ex itinere VVitenbergæ cum Philippo Melancthone colloquutus; atque ex eo tempore veram religio-

nem, inquit Beza, id est, Calvinismum Polonis annuaciavit, vsque ad annum M. D. LX. quo è vituis decessit. Felix, inquit idem Beza, quod horribiles illas tempestates Arrianismi, Tritheismi, & aliarum hareson quæ ibi postea inualuerunt, euitauit. Discipulos vero reliquit non paucos, in eadem schola educatos, qui eandem doctrinam magnis conatibus propagarunt, Christophorum Thretium, Paulum Lascum, alios, qui è diuersis locis & diuersas ob causas ad ea loca tamquam ad asylum confugerant. Nihil vero Polonorum conscientias magis perturbauit quam desiderium Cœnæ Dominicæ sub vtraque specie sumendæ; licet diuinitus ipsis Anno M. D. LVI. tale ipsis ostensum esset miraculum, quod merito etiam obstinatissimorum hominum incredulitati, nisi eorum animi à maligno obsessi fuissent spiritu, remedium afferre debuisset. Id quamvis à pluribus scriptoribus proditum sit, hoc loco tamen citra legentium fastidium repeti posse arbitror. Interim illud Catholicus lector obseruabit, quemadmodum tempore Saluatoris nostri Iesu Christi plures fuerunt dæmoniaci, quam toto fere illo tempore quo durauit Iudæorum Synagoga; sic sæculo illo Sacramentario plura visa fuisse miracula, quæ circa SS. Eucharistiæ Sacramentum contigerunt, quam villo retro, à nato vsque Salvatore. Miraculum vero illud sic habet.

III. Pauper quædam & simplex femina, Dorothea nomine, Iudæi cuiusdam in oppido Sachazeth familiaritatis diu vsa, ab ipso rogata fuit, vt si quando altare accederet Eucharistiæ sumenda gratia, panem consecratiuore exemtum clam in sudario absconderet, & ad se deferret: tres haleros & vestem holoserico simbriatam mercedis loco ipsi pollicitus. Facit infelix quod iussa erat, & Corpus Christi Domini in vigilia Paschatis in pago Cotzo à se receptum, & deinde clam absconditum, sequenti die Mercurij Iudæo illi apportat, cum quo tres alij erant, Michalech, Sachan & Iosaphus: qui mox illud in Synagogam delatum pugionibus confodiunt. Quid sit? Ex istibus copiosus promanat sanguis, quem illi in vitrum collectum afferuarunt.

(O rem nefariam & abominandam! Vide, quæ scamentissimorum hominum furorem: vide etiam præsentem Dei vltionem, qui quam grauitè conumelias huic SS. Sacramento illatas ferat, innumeris fere exemplis ostendit.) Simile Anno M. D. CXCII. Oâobris Sternebachij euenisse, auctor Registri Mundi scribit; vbi Eleazar & alij Iudæi hostias nacti, culere eos confixerunt, cuius mucro cruentus